

[Lars P. Jensen.]

kers vedkommende har det mere været principdeklarationer, der har været afleveret.

Det ærede medlem hr. Anker Lau sagde, at han kunne ikke se, der var mere fasthed i socialdemokratiets lovforslag i § 12, stk. 1, end i den gældende prislov. Ærede medlem, det er jo ikke stk. 1, der er afgørende for § 12; afgørende er det kriterium, der gives i forskellige dele af paragraffen, nemlig stykkerne 2, 3 og 4. Det ærede medlem hævder, at der er mere skøn i vort lovforslag. Jeg mener det modsatte. Der er mindre skøn i vort lovforslag end i den gældende lov, blandt andet i dennes § 8, som § 12 skal erstatte. Heri hedder det:

„Såfremt konkurrencen er tilstrækkelig virksom til at sikre en fri prisdannelse, kan prisen ikke anses for urimelig.“

Her er det et skøn det hele; her er ikke opstillet noget kriterium. Det er der derimod i vort lovforslags § 12.

Jeg skal ikke gøre flere bemærkninger til det ærede medlem hr. Anker Lau, men til det ærede medlem hr. Weikop har jeg nogle bemærkninger i forbindelse med havregrynssagen. Det ærede medlem siger, at prisen ikke er steget. Efter den højtærede handelsministers udtalelser er prisen steget lidt. Må jeg stille det ærede medlem et spørgsmål? Hvis nu prisen var steget, hvad ville det ærede medlem så som minister have gjort, for han må da gå ud fra, at denne frie priskonkurrence var tilstede, ellers kunne han jo ikke godkende mindretallets indstilling. Hvad ville han så have gjort, for prisen kan jo godt stige, selvom der er fri konkurrence? Det, der for mig er afgørende i denne sag, er, at der var en vis baggrund for havregrynssagen, idet priskontrolrådet havde konstateret, at den samlede grossist- og detailstavance var steget med ca. 25 pct. Derfor greb priskontrolrådet ind og fastsatte maksimalavancer. Jeg synes også, man må sige, at det lå i den ånd, hvori loven blev vedtaget, at ministeren burde have truffet en afgørelse, som var mere i pagt med den opfattelse, der herskede på rigsdagen, og med skrivelsen fra priskontrolrådet.

Jeg skal senere komme til ankenævnet, som jeg gerne vil gøre nogle bemærkninger om.

Det ærede medlem hr. Weikop sagde, at jeg i min tale havde udtalt, at priskontrolspørgsmålet i de senere år havde trængt sig på, og at jeg dermed havde fastslået, at vi burde have fremsat et stærkere forslag,

medens vi havde regeringsmagten. Jeg vil dertil sige, at en mindretalsregering jo altid må rette sig efter forholdene i salen — jeg erindrer også det ærede medlems voldsomme drejning fra dengang, han sad på oppositionsbænken, og til det standpunkt, han indtog, da han sad på ministertaburetten, med hensyn til forståelsen af priskontrolrådets cirkulære. Vi har altid ønsket en priskontrollov, lige siden vi første gang fremsatte forslag derom i 1924.

Det ærede medlem sagde, at vi kunne have ventet med at stille forslag, til trustkommissionen havde gjort sin betænkning færdig, for det kunne vore ministre. Jeg gør det ærede medlem opmærksom på, at trustkommissionens betænkning ikke har foreligget, medens socialdemokratiet havde regeringsmagten; betænkningen kom, medens det ærede medlem var „højtæret minister“.

Det ærede medlem hr. Rager tog ikke afstand fra socialdemokratiets lovforslag, og jeg takker ham for hans omend betingede velvilje. Det ærede medlem var inde på et enkelt spørgsmål, som også andre ærede medlemmer har været inde på, nemlig spørgsmålet om ankenævnet. Jeg har om dette sagt, at det kunne vi forhandle om. Jeg personlig tror, det vil være en fordel, at erhvervslivet ikke er prisgivet en enkelt politisk minister, men at der er et uafhængigt ankenævn, der kan fungere som domstol. Det er imidlertid noget, vi kan drøfte i udvalget, og vi kan sikkert finde en løsning på dette spørgsmål.

Til den højtærede minister har jeg ikke så mange bemærkninger, idet den højtærede minister jo kun svarede mig ganske kort, men jeg vil sige det samme til ministeren, som jeg sagde til det ærede medlem hr. Anker Lau, at jeg tror, kriterierne i vort lovforslag er klarere end dem, der findes i den gældende lov.

Weikop: Jeg skal ikke forlænge debatten meget, men jeg kan ikke lade være med at sige til det ærede medlem hr. Lars P. Jensen, at de udtalelser, jeg fremsatte for lidt siden vedrørende afgørelsen i havregrynssagen, gik det ærede medlem hr. Lars P. Jensen overhovedet ikke ind på. Det drejede sig om det principielle, dette, om en minister, når loven siger, at han skal træffe den endelige afgørelse, da ganske kan tilsidesætte dette. Ankenævnets flertal kom til eet resultat; jeg nævnte før, at dette ankenævn bestod af tre medlemmer, og man kan altså forsåvidt sige, at en trediedel af ankenæv-